

DE ENORME WILSKRACHT OM TE LATEN ZIEN WAT JE KAN

‘Ik geloof weer in mezelf’

Als slechthorende getrouwde vrouw hing Nicole Stegehuis (46) haar carrière na de geboorte van haar oudste kind aan de wilgen. Na haar scheiding vorige zomer moest zij echter weer aan de bak. Met flink doorzetten lukte het Nicole de baan van haar leven te bemachtigen.

TEKST: Weija Steffens | FOTOGRAFIE: Paul Schuitemaker

“Ik ben slechthorend geboren. Als mijn moeder met de koekjestrommel schudde, reageerde ik niet. Dat vond ze vreemd. Mijn slechthorendheid is officieel vastgesteld toen ik vier jaar was. Gelukkig heeft mijn moeder mij nooit anders behandeld dan mijn broers en zussen. Daardoor heb ik mij nooit anders gevoeld. Natuurlijk maakte ik ook wel eens misbruik van mijn slechthorendheid. Als mijn moeder mij vroeg de tafel te dekken, terwijl ik in mijn boek zat te lezen, dan was ik opeens Oost-Indisch doof!”

Vooraan in de klas

“Ik heb het regulier onderwijs doorlopen. Altijd zat ik vooraan in de klas, aan de rechterkant. Met mijn linkeroor hoor ik namelijk iets beter. Lage tonen hoor ik redelijk goed, maar hoge niet. Laatst ging het brandalarm af toen ik pannenkoeken aan het bakken was, en ik hoorde niets! Ook al kon ik na de basisschool naar de havo, leerkrachten adviseerden mij naar de LHNO (de huishoudschool) te gaan. Een lager niveau zou mij beter passen, vonden zij. Zo gezegd, zo gedaan. Ik wilde graag de zorg in, maar ook dat werd mij afgeraden. Zowel door mijn moeder als door het audiologisch centrum. Het zou fysiek te zwaar zijn, meenden zij. Nu baal ik onwijs dat ik niet heb doorgezet en gedaan heb wat ik wilde. Misschien hadden ze op dat moment gelijk en was ik toen nog te jong en onervaren voor de zorg, maar dat had ik graag zelf ervaren. Desnoods had ik keihard mijn neus gestoten. Nu gaf het mij het gevoel dat ik niet goed genoeg was. Anders dan anderen. Ik werd afgeserveerd op mijn oren. Daar was ik heel verdrietig om. Ik voelde me beperkt, gehandicapt.”

Een eigen inkomen

“Uiteindelijk ben ik na verschillende uitzendbaantjes bij een elektronicafabriek aan de slag gegaan. Daar heb ik

jaren gewerkt, totdat ik trouwde en kinderen kreeg. Als mijn kinderen op de basisschool zaten, zou ik mijn carrière weer oppakken, was mijn idee. In de loop der tijd bleek echter dat mijn oudste zoon een Autisme Spectrum Stoornis (ASS) heeft waardoor hij veel zorg nodig had. Werken was daardoor geen optie. Ik liet mijn plannen varen. Maar toen ik vorig jaar zomer van mijn man scheidde, moest ik wel aan de slag en mijn eigen inkomen verdienen. Dat was best spannend, want waar kon ik terecht? Wie wil mij – een slechthorende vrouw – nu in dienst nemen? Ik besloot mijn oude droom na te jagen: een baan in de zorg! Ik heb heel veel zorginstanties in de regio aangeschreven. Open en eerlijk schreef ik dat ik slechthorend ben. Vele afwijzingen volgden. Moedeloos werd ik ervan. Totdat een personeelsmanager mij opbelde. Ze was geraakt door mijn brief en

Nicole Stegehuis

Leeftijd: 46 jaar

Woonplaats: De Weere

Relatie: Samenwonend met Paul en zijn drie kinderen, weekendmama van Bob en Roos

Beroep: leerling in opleiding verzorgende l.g.

Hobby's: Nicole heeft iets met de kleur paars: paarse hoortoestellen, een paarse auto, een paarse mobiele telefoon, veel paarse kleding, sieraden en stenen. Ook vist ze graag met een sleepnet op garnalen en verzamelt ze stenen (mineralen).

Levensmotto: alles komt goed, maar niet altijd vandaag / wie alles loslaat, heeft lege handen en met lege handen kun je alles aanpakken

‘Mijn leven is in een jaar drastisch veranderd: van huisvrouw naar een fulltime werkende en studerende moeder. Druk, maar ik krijg er zo veel energie van!’

openheid. Helaas kreeg ik ook nu weer nul op het rekest. Wat was ik woedend. Niet op haar, maar op mezelf. Voor de zoveelste keer werd ik afgewezen door die stomme oren! Ten einde raad klopte ik aan bij de GGMD, het maatschappelijk werk voor doven en slechthorenden. Daar kreeg ik de sublieme tip om mezelf aan te bieden op vrijwillige basis. Zo kon het bejaardenhuis zien of ik het werk aankon en kon ik zelf ervaren of dit werk mij zou bevallen. Een geniaal idee!”

Op proef

“Met enige moeite lukte het me de zorgmanager van het betreffende bejaardenhuis te overtuigen van mijn motivatie, mijn kunnen en wilskracht. Volgens hem werd ik niet

aangenomen uit medelijden, omdat ik slechthorend was. Nee, ik ging daar als vrijwilliger werken omdat ik het bedrijf iets te bieden had. Ik kreeg een contract voor een maand en ging aan de slag in het restaurant. Niet de makkelijkste werkplek in een verzorgingshuis, want het is daar flink lawaaiig. Ik serveerde de brood- en warme maaltijden uit in het restaurant met een cateringtrolley. Doordat ik zelf slechthorend ben, weet ik juist hoe ik met ouderen moet omgaan. Immers, driekwart van de mensen die

ik verzorg, hoort net zo weinig als ik! Ik ben gewend om iemand aan te kijken en om iemand niet van achteren te benaderen. Ik stel korte vragen met gesloten antwoorden. Wilt u koffie of thee? Kaas of jam? Ik maak eigenlijk van mijn beperking een deugd. In die zin heb ik echt wat extra's te bieden. Natuurlijk loop ik ook tegen dingen aan. Collega's die fluisteren of van achteren iets tegen me zeggen, versta ik niet. Ook hoge tonen, zoals alarmbellen, kan ik niet of nauwelijks horen. Ik moet in sommige gevallen

‘Ik kan zoveel meer dan ik altijd heb gedacht’

op een andere manier werken. Ik let bijvoorbeeld meer op de lichtsignalen van het alarm dat aangeeft dat iemand om hulp heeft gevraagd en op de lichaamshouding en mimiek bij ouderen. Ik ben ervan overtuigd dat ik dingen waarneem en oppak die mijn horende collega's over het hoofd zien."

"Die proeftijd verliep zo goed dat ik ben uitgenodigd te solliciteren voor een opleidingsplek zodat ik in de toekomst als gediplomeerd verzorgende ook ouderen kan verplegen aan bed. En ik ben onlangs aangenomen! Daar ben ik zo ontzettend trots op. Mijn leven is in een jaar drastisch veranderd: van huisvrouw naar een fulltime werkende en studerende moeder. Ik maak lange dagen en ben vaak uitgeteld. Maar het maakt me allemaal niets uit. Ik krijg er zo veel energie van!

Tips van Nicole:

- Wees in sollicitatiebrieven en –gesprekken altijd eerlijk en openhartig.
- Geef in je werk je grenzen aan bij je collega's en houd jezelf en je collega's daaraan.
- Onderzoek waar je goed in bent en wat je graag wil doen. Ga niet uit van wat anderen zeggen over jou.
- Bedenk welke werkplek bij jou past. Wat zijn je vaardigheden? Wat zijn je wensen?
- Informeer of GGMD je kan adviseren of verder kan helpen: www.ggmd.nl.

De wilskracht om te laten zien dat ik het kan, is enorm. Soms ben ik voor mezelf iets té streng, ik mag de lat best wat lager leggen, fouten of blunders maken. Dat hoort erbij. Ik moet nog zo veel leren. Ik kan zoveel meer dan ik altijd heb gedacht. Ik geloof weer in mezelf. Dat gevoel geeft me vleugels! Ik kan eindelijk zelf bepalen

wat ik wil. En als dat betekent dat ik af en toe mijn neus stoot ... het zij zo!"

Meer informatie over slechthorendheid? Kijk voor boeken en brochures eens op nvvs.nl/winkel.

'Doordat ik zelf slechthorend ben, weet ik juist hoe ik met ouderen moet omgaan. Immers, driekwart van de mensen die ik verzorg, hoort net zo weinig als ik!'